

leesfragment

Alles komt goed

Renée Brouwer

Titel:	Alles komt goed
Auteur:	Renée Brouwer
Uitgever:	Prachtig Verhaal
Omslagfoto:	Shutterstock
Omslagopmaak:	Canva
ISBN:	978-94-6345-617-3

Copyright © 2019 Renée Brouwer, Hoofddorp

Voor Joëlle en Féliz
~*Yo te amo, para siempre*~

Nu

-vrijdag 29 juni 2018-

Wat zou je doen als je voor vijf seconden een glimp van je toekomst zou mogen zien? Zou je het doen? Zou je even buurten bij jezelf over vijf of over tien jaar, ongeacht de betekenis van de kleine filmframes die je te zien zou krijgen? En zou het genoeg voor je zijn? Of zou het juist voor alleen maar meer vragen zorgen?

Ik vraag het me af terwijl ik me installeer op een lekker zacht strandbedje. Het is eind juni en al behoorlijk heet aan de Spaanse kust.

‘Kom boys’, zeg ik tegen onze kinderen die snel in het koelere zand onder de parasol gaan staan. ‘Even insmeren en dan bandjes om.’

‘Mogen we alleen zwemmen dan?’ vraagt Jimmy verbaasd.

Met open mond staart hij naar de grote helderblauwe zee voor ons. In zijn ogen is het oneindig.

‘Nee schat, alleen met papa’, antwoord ik. ‘Maar jullie mogen wel met jullie voeten in het water en daarom moeten jullie voor de zekerheid jullie zwembandjes om.’

‘Ja’, zegt Memmie die glimlachend voor me gaat staan en met veel geweld zijn t-shirt uittrekt. ‘En i-i-i-ik ga een hee-hee-hee-hele grote p... p... poe... poe... POEPDROL van z-z-z-zand maken...’

Ik glimlach.

Niet vergeten om na de vakantie een nieuwe afspraak bij de logopedist voor hem te maken.

Ik kijk naar onze jongens en er gaat van alles door me heen.

Wat ben ik trots op ze. Wat zijn ze mooi. Wat lijken ze toch veel op elkaar.

En wat zijn ze onze redding...

Ik trek Memmie, die eigenlijk Memphis heet, naar me toe en geef hem een stevige knuffel voordat ik begin met insmeren.

Hoeveel zullen zij ervan mee krijgen?

Memmie is net drie, dus waarschijnlijk niet al te veel. Maar Jimmy? Jimmy is vijf... Wat als hij hier later last van krijgt? Wat als zij...

Nee, spreek ik mezelf streng toe, daar mag ik niet aan denken. Niet nu.

Met een brok in mijn keel kijk ik naar Roël die naast mijn strandbedje staat.

Met een bezweet voorhoofd pakt hij mijn rieten strandtas uit. Badlakens, zonnebrand, tijdschriften. Alles legt hij zorgvuldig naast elkaar. Precies op de juiste afstand zodat ik er makkelijk bij kan.

Wat is hij toch lief.

Even kijkt hij naar me op. We glimlachen voorzichtig naar elkaar en ik voel de tranen achter mijn zonnebril prikken.

‘Gaat het?’ vraagt hij.

‘Ja’, antwoord ik. ‘Met jou?’

‘Ja’, zegt hij en hij wendt snel zijn blik af.

Wat als we vorig jaar op vakantie een glimp van nu hadden kunnen zien? Ik vraag het me opnieuw af. Weer op het strand in Spanje, ditmaal in een ander plaatsje. De jongens lekker in de aanslag met hun emmertjes en schepjes en wij genietend van de zon. Was het vooruitzicht genoeg geweest? Of had het alleen maar voor meer vragen gezorgd?

Op zich is het een mooi en geruststellend beeld, zeg ik tegen mezelf. De jongens een jaartje ouder en iets zelfstandiger, Roe en ik nog steeds blij met elkaar.

Maar was het me in die vijf seconden toch misschien ook opgevallen? Het ligt eraan vanaf welke afstand ik onszelf had bekeken...

Ja, misschien had ik het gezien, maar waarschijnlijk alleen datgene wat iedereen ziet die ons nu bekijkt. Niet de rest. De verslagenheid, het verdriet, de angst... Roe en ik weten het allebei goed te verbergen onder onze strandhoed en achter onze zonnebril, maar ondertussen is het chaos. Eén grote chaos. In ons hoofd, in ons hart.

Ik zucht.

Alle badgasten om ons heen hebben totaal geen idee wat er gaande is. Het enige wat zij zien, is een leuk en gelukkig gezin met twee vrolijke, drukke

jongens.

Het liefst schud ik ze allemaal door elkaar en schreeuw ik ze één voor één toe.

WIJ ZIJN NIET AAN HET GENIETEN. EN WIJ ZIJN NIET GELUKKIG.

Ons kind is gisteren overleden en nu zitten we hier. In het ò zo zonnige en mooie Palafuckingsmós...

18 weken eerder

-woensdag 21 februari 2018-

Ken je dat? Dat ieniemenie stemmetje van heel ver weg dat je onbewust al een tijdje hoort? Dat aanvankelijk superzachte, maar naarmate het iets langer duurt, steeds hardere stemmetje, dat op onverklaarbare wijze ook direct vertrouwd is en je net zolang blijft roepen totdat je luistert?

‘Psst... Ik ben er klaar voor hoor’, begint het vriendelijk.

En:

‘Joe! Ik sta in de startblokken!’ als je niet meteen reageert.

Of indien het nóg even duurt:

‘Tiktak. I’m waiting!’

En als je echt slechthorend blijkt te zijn:

‘Hee, hallo?! Komt er nog wat van? Doe je ding, meid!’

Ja, ik denk dat het zo ongeveer gegaan moet zijn bij mij. Want hoe ik het ook probeer terug te halen, het is me momenteel echt één groot raadsel waarom ik het überhaupt weer wilde: zwanger worden en zo.

Met een bonzend hart kijk ik naar het witte staafje in mijn hand. Het zandloperkje knippert al bijna twee minuten. Hoelang duurt zo’n digitale test? Zou ik hem verkeerd hebben gedaan? Of heb ik hem te kort in mijn urinestraal gehouden?

Er zijn vier opties lees ik op de verpakking:

1-2 weken zwanger

2-3 weken zwanger

3-4 weken zwanger

NIET ZWANGER

Zul je net zien, staat er bij mij opeens: **Verkeerd getest, Loser.**

Pff... Ik houd het niet meer. Ik denk dat...

‘Oh My God!’

Vol ongelooft staar ik naar de tekst op het staafje.

1-2 weken zwanger.

‘Dit meen je niet’, mompel ik.

Met grote ogen kijk ik naar de kalender die naast me op de deur hangt. Vier weken geleden is mijn spiraal verwijderd, die avond hebben we het direct gedaan. Zou het toen meteen raak zijn geweest? Bij Jimmy duurde het een jaar! Ik kan het niet geloven. Snel pak ik mijn telefoon weer uit de wasbak en klik mijn camera aan. Dit moet Roe zien. Hij geloofde me gister toch niet toen ik zei dat ik een licht streepje zag? Ha, mijn intuïtie heeft altijd gelijk!

‘M-m-m-ma-maaa!’

Ik schrik op van een harde bons op de deur. Memmie probeert als een bezetene de deur te openen, maar dat gaat niet, want ik heb hem expres op slot gedaan.

‘M-m-maaa-maaa!’

Met zijn vuisten bonkt hij opnieuw op de deur.

Jesus christ.

‘Jaaa!’ schreeuw ik terug. ‘Wat is er?’

‘W-w-w-wa-wat b-b-b-ben j-j-j-je aan ’t d-d-doen??’

Twee kleine peuterhandjes steken onder de deur door.

Openen als je alleen bent, app ik naar Roe en ik maak snel een foto van de test in mijn hand.

‘Niks lieverd’, lieg ik. ‘Ik moest even uhh... wat doen. Ik kom eraan.’

‘Oké. M-m-mag ik een koe-koe-koekje? En... en... en-n-n Jim-Jim-Jimmy òòk?!’

Als een echte speurhond bewegen zijn kleine handjes door de smalle opening onder de deur. Op zoek naar iets interessants om te pakken.

‘Nee, ik wil geen koekje! Ik wil chocola. Mam, hebben we chocola?’

Ah, Jimmy is er ook bij gaan staan.

‘M-m-m-ma-mama! Mi-mi-mi-mie-mie-MIENIE wil naar buiten!!!’

'Miauw'

'Mimmie! Stil! Ik was aan het praten! Mama, mag ik cho-....'

'M-m-m-ma-mama, de poe-poe-poes wil errruut!'

'Miauw'

'Mimmieeee! Praat niet door me heen! Mama, mag ik cho-...'

BAM!

'Auuuu! Mama, Mimmie heeft me geslagen!'

'Miauw'

'Hehehehehe!'

BAM!

'Aaaaauuu!'

'Deze kreeg je terug.'

'Weeeeeh! M-m-m-ma-mama! Jimmy g-g-g-ging me sch-sch-sch-schoppen!'

'Miauw!'

BAM!

'Aaaaauuu!'

BAM!

'Whaaa! Aaaaauuu!'

Ik zucht en kijk nog één keer naar de positieve test in mijn hand. Met deze wordt het vast allemaal anders...

Vervolgens sta ik op, trek de wc door en zet me schrap voor de aanval. Met een diepe teug adem storm ik naar buiten.

'Wat gebeurt hier allemaal?' schreeuw ik. 'Kan ik nou nooit eens heel even naar de wc zonder dat jullie elkaar meteen de hersenen inslaan?!'

'Miauw!!!'

Onder het 'gezing' van mijn twee gillende en huilende jongens op de achtergrond stel ik in mijn hoofd razendsnel een plan van aanpak op. Kat naar buiten. Jongens ~~met hun koppen tegen elkaar slaan~~ rustig krijgen, broodjes maken, lunchen, spullen pakken en naar de speeltuin. En ik ben zwanger.

Yep, in die volgorde...

'Oké jongens, genoeg!' zeg ik streng terwijl ik Minie al miauwend naar buiten gooi.

'Time out! Jij gaat nu even daar zitten en jij daar. Jullie raken elkaar niet meer aan en als jullie weer rustig zijn, zeggen jullie eerst sorry tegen elkaar. Anders gaan we niet naar de speeltuin straks.'

‘Ja maar hij begon!’ schreeuwt Jimmy gefrustreerd.

‘Kan me niet schelen’, antwoord ik. ‘Jullie sloegen elkaar allebei. En nu ssstt... Ik ga jullie broodjes maken en het enige wat ik jullie nog wil horen zeggen, is ‘sorry.’

‘Grrrr...’

‘...En graag een knuffel, anders kun je weer terug je hoek in. Jullie zijn broers. Kom nou...’

‘Pff... Ik wou dat ik helemaal geen broertje had!’ schreeuwt Jimmy. ‘Ik vind hem heel stom.’

‘Nou, dat wens ik je veel succes Jimmy’, zeg ik. ‘Wie weet krijg je er over een tijdje nog wel een broertje of zusje bij...’

‘Jaaa l-l-l-leu-leuk!’ zegt Memmie.

‘Echt?! Krijgen we een nieuw broertje of zusje?’ vraagt Jimmy.

‘Uhm... Nee, nu nog niet’, zeg ik snel. ‘Maar misschien over een tijdje. Zou je dat leuk vinden dan?’

‘Ja, een zusje wel, een broertje niet.’

‘I-i-i-ik ook!’

Ik glimlach.

‘Nou, maak het nou maar eerst goed met dit broertje. Kom op.’

Snel springt Memmie op om Jimmy een knuffel te geven, maar Jimmy geeft zich nog niet snel gewonnen.

‘De jongens die lief zijn, krijgen een broodje knakworst...’ zeg ik.

Het is precies de dealbreaker die hij nodig heeft.

‘Oké, sorry Memmie!’ zegt Jimmy als hij opstaat en zijn armen naar hem uitstrekt. ‘Vriendjes?’

‘J-j-ja v-v-v-v-vriendjes!’

Opeens knuffelen ze alsof ze elkaar tien jaar niet gezien hebben.

Thank god, crisis voorkomen.

Terwijl de jongens als twee bezopen midlifecrisers lallend en gearmd naar hun kindertafel lopen, kijk ik op de klok.

12:10

Bloody hell.

Als ik een uur later op een krakkemikkig stoeltje in indoor speeltuin Chimpie Champ neerplof, zijn de jongens door het dolle heen. Het kwam opeens met bakken uit de hemel, dus toen ik voorstelde om hier naartoe te gaan, wisten ze niet hoe snel ze zich moesten klaarmaken thuis. Heerlijk.

Geen last van die pleurisregen én ik kan lekker even relaxen.

‘Waar gaan we eerst heen Memmie?’ zegt Jimmy terwijl hij zich enthousiast begint uit te kleden. ‘De klimberg of de trampoline?’

‘De t-t-t-tr-tram-po-po-po-line!’ antwoordt Memmie die gefrustreerd zijn linkerschoen probeert uit te trekken.

Terwijl ik me vooroverbuig om Memmie te helpen, gooit Jimmy het ene na het andere kledingstuk op me. Zijn jas, schoenen, sokken en blijkbaar ook zijn vest; alles moet uit. Nu is het ook bloedheet in deze verrukte gezellige overdekte speeltuin, maar toch. Mocht het nooit meer wat worden met mijn carrière, dan kan ik in ieder geval nog solliciteren als butler. Ik heb nog twee goede referenties...

Hoewel het bloed ondertussen naar mijn hoofd stijgt omdat ik in een onmogelijke positie voorover hang en Memmie niet wil stil zitten, schraap ik alvast mijn keel voor mijn strenge mama voice.

‘Boys, luister goed. Jullie blijven bij elkaar. Jullie gaan lief spelen en maken geen ruzie. Als ik zie dat jullie weer met elkaar lopen te vechten, dan is het feest in één keer klaar. Is dat duidelijk?’

Streng kijk ik ze allebei aan.

Hopelijk maakt het indruk.

‘Ja, ja, ja’, zegt Jimmy met een ondeugende blik. ‘Tuurlijk liefste mammie, komt helemaal goed!’

‘Ja, g-g-g-g-gaa jij m-m-maa-maar lek-lek-lekker zit-zit-zitten!’ zegt Memmie wijs.

Jimmy lacht.

Ik bijt op mijn wang om niet mee te lachen. Zo nemen ze me nooit serieus. Snel schopt Memmie zijn andere schoen ook uit en staat al breakdancend weer op. Heupjes rechts, heupjes links, ‘Swish Swish’ met zijn armen... Hij is duidelijk in zijn nopjes.

‘He-he-he-le-le-le-maal l-l-l-logisch’, stottert hij glunderend. ‘Doei!’
Ik geef me over en begin hard te lachen.

‘Adios jongens!’

Terwijl ze wegrennen, zwaai ik ze nog even na. Vervolgens pak ik mijn telefoon en open opnieuw de foto van mijn positieve test. Ik kan het gewoon niet geloven.

Voor de tiende keer check ik Whatsapp. Nog steeds geen reactie van Roe. Had ik misschien moeten wachten met het vertellen totdat hij thuis was? Dan had ik het mijn moeder en zussen waarschijnlijk ook beter nog niet

kunnen appen. Maar ja, daar is het helaas al te laat voor, want zij hebben het wel al gelezen en ze waren allemaal blij voor ons.

‘Wedden dat het een meisje is?’ zei mijn middelste zus, Roxan, direct. Tja, het zou leuk zijn. Eindelijk een dochter na twee jongens. Wauw, dan zouden we echt helemaal compleet zijn! Lekker jurkjes kopen, losgaan met roze. Het lijkt me heerlijk. Ik kom zelf uit een meidengezin en ben de jongste. Ik zag mezelf dus ook altijd alleen met dochters en toen kreeg ik opeens een zoon en daarna nog één. Nou, bij die laatste geloofde ik het niet meer. Ik heb zelfs een nieuwe geslachtsecho geëist, omdat mijn hormonen me echt hadden overtuigd dat ik de tweede keer wel een dochter droeg. Mooi niet dus...

Uhm... Waar kijk ik naar?

14:05

Gelukkig. Roe appt me terug.

Nou schat, je hebt weer raak geschoten!

14:05

Serieus?

14:05

Ja lieverd.

14:05

Oh oke.

14:05

Ben je er wel blij mee?

14:06

Jahoor. Jij?

14:06

Ja, heel blij.

14:06

Oke. Enne...

14:06

Ja??

14:06

Wat eten we vanavond?

14:06

Zucht. Nog geen idee.

14:06

Doe maar lekker Kip Madras met rijst. Marineer je de kip dan ook alvast zo?

14:06

Ja Roe.

14:06

Fijn. Nou, ik ga weer verder werken.

14:06

Ja, wij gaan ook verder met z'n vieren.

14:06

Vieren?

14:06

Ja, de boys, embryo en ik.

14:06

O ja natuurlijk. Nou leuk hoor, tot vanavond!

14:06

Daag schat.

14:06

Zucht. Misschien had ik het hem toch beter persoonlijk kunnen vertellen... Maar goed, bij de jongens reageerde hij precies hetzelfde toen ik vertelde dat ik zwanger was. Voordat hij dat had laten bezinken, was ik al drie maanden verder. Ach, komt vast goed.

Psstt... Wat vind je van Mickey? Of Donnie?

14:07

Afschuwelijk. Maar blijf vooral doorgaan!

14:07

Zie je wel...

Nu

-vrijdag 29 juni-

‘Ik ga even zwemmen’, zegt Roe als hij zich op zijn strandbedje uitrekt. ‘Ga je mee?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Nee, beter van niet.’

Liefdevol kijkt hij mij aan.

‘Waarom niet? Het is toch even lekker?’

Ik ontwijk zijn blik en staar naar het zand.

‘Ik durf niet’, mompel ik.

‘Wat zeg je?’

Ik schraap mijn keel.

‘Ik durf niet’, zeg ik iets duidelijker.

‘Hoezo?’ vraagt hij verbaasd. ‘Er kan toch niks gebeuren?’

Ik slik. Het gaat moeizaam, alsof er iets vastzit in mijn keel.

‘Beter van niet’, herhaal ik dan vastberaden. ‘Ik blijf wel gewoon hier onder de parasol, oké?’

Roe haalt zijn schouders op.

‘Oké, wat jij wilt. Kom jongens.’

Terwijl hij voor de jongens uitrent en Memmie en Jimmy hem gillend achternagaan, verschuif ik voorzichtig wat op mijn bedje. Plotseling krijg ik een flashback naar vannacht in het vliegtuig.

Niet aan denken Robin, niet doen.

Maar het is al te laat. Net als in het vliegtuig voel ik de paniek weer opkomen. Mijn ademhaling gaat sneller en voordat ik het weet, zit ik in gedachten opnieuw in mijn krappe vliegtuigstoel, precies in het midden van de rij. Ik krijg bijna geen lucht binnen en kijk naar Memmie die dicht tegen

me aan me zit te slapen. De tranen stromen over mijn wangen. Ik kan geen kant op. Zou Memmie het merken als ik me voorzichtig uit zijn omhelzing wurm en even naar de wc ga? Maar dan moet ik ook nog langs de slapende man aan de andere kant. Ik draai mijn hoofd en kijk hoeveel ruimte ik heb om me langs hem te manoeuvreren. Niet veel. De stoelen in dit vliegtuig zijn zo dicht op elkaar neergezet, zelfs de meest behendige kat zou hier niet stilletjes doorheen kunnen sluipen.

Ik raak in paniek.

Ik zit vast. Ik ben alleen. Ik kan nergens heen. Ik krijg geen adem. Roe. Ik heb hem nodig.

Snel kijk ik opzij naar de andere rij aan het gangpad. Ook Roe zit in het midden met Jimmy naast hem bij het raam en een andere man naast hem aan het gangpad. Ze slapen alle drie.

Please word wakker, zeg ik in gedachten tegen hem. Please, kijk me even aan. Ik kan niet meer. Alles staat stil, maar ondertussen voel ik hoe het vliegtuig ons met hoge snelheid nog verder voert van waar wij eigenlijk zouden moeten zijn.

Helaas. Hoe krachtig ik ook telepathisch met Roe probeer te communiceren, hij pikt het niet op en blijft roerloos met gesloten ogen en open mond zitten. Ik kan het hem niet kwalijk nemen. Net als hij ben ik ook helemaal kapot. Het is vier uur 's nachts en we hebben net de ergste dag uit ons leven achter de rug. Met een trillende lip draai ik mijn gezicht weer en focus me op de duizenden lichtjes die ik vanuit het kleine raampje beneden op de veilige grond zie.

Adem in... En... adem uit...

Met elke nieuwe hap frisse lucht spreek ik mezelf in gedachten toe.

Het komt goed. Het komt goed. Nog een uurtje en dan zijn we er.

Ik herhaal het als een soort mantra en langzaam voel ik mezelf wat rustiger worden. Maar net als ik denk dat ik de ergste paniek voor nu overwonnen heb, slaat het toch opeens weer keihard toe.

Want wat doe ik eigenlijk in een vliegtuig? En what the fuck is er gisteren allemaal gebeurd?

17 weken eerder

-woensdag 28 februari-

Verveeld kijk ik op van mijn scherm. Ik zit op mijn werk en moet me eigenlijk bezig houden met de eindredactie van een oersaai stuk, maar het is zo dodelijk vermoeiend dat ik ondertussen wat op fora voor zwangeren zit te lezen.

Bah, wat is het stil hier. Ik kijk rond in onze werkkamer. Al mijn tien collega's zitten zeer geconcentreerd te werken. Of ze doen alsof, net als ik. Van een gezellig radiostation hebben ze in ieder geval nog nooit gehoord. Ik werk hier nu vijf maanden en ik heb serieus nog nooit iemand zonder headphone of oordopjes gezien.

Echt, iedereen luistert gewoon de hele dag zijn of haar eigen muziek, waardoor het zo doodstil is dat ik zin heb om een keiharde scheet en boer tegelijk te laten. Maar goed, ~~dat doe ik straks wel in de auto~~ dat doe ik niet, want ik ben een dame en volgens mijn oma laten dames nooit scheten of boeren.

Kijk, ik ben ook heus niet de allerhipste met designerkleding en de coolste verhalen over wat ik in het weekend allemaal heb meegemaakt (mijn hoogtepunt was afgelopen weekend ons 'acht-uurtje'; het moment dat Roe en ik vermoeid op de bank neerploften, omdat de kinderen na een zeer vermoeiende dag eindelijk op bed lagen), maar deze nerds om me heen spannen echt de kroon.

Ik werk bij LoveYourSelf, een 'innovatieve startup die jou door middel van je bloedgroep kan vertellen hoe je lichaam in elkaar zit en welke gezichtsverzorging het beste bij jou past'.

Yep, klinkt heel interessant, maar of je er echt wat aan hebt... Ik ben erin gedoken en aan mij de taak om de veel te wetenschappelijke teksten een beetje begrijpelijk te maken, maar het is gewoon Zo Fucking Saai.

De mensen met wie ik werk, zijn wetenschappers, ict-gekkies en weet ik veel wat nog meer allemaal.

En natuurlijk zijn ze veel slimmer dan ik met mijn HBO journalistiek, dus het merendeel van de dag heb ik geen flauw benul waar ze het over hebben. Maar ik knik gewoon mee en zeg af en toe ‘ja’ en ‘logisch’ en ‘uitstekend’ en daar lijkt iedereen tevreden mee te zijn. Alleen verder gebeurt er dus helemaal geen reet hier.

‘Psst... chickie!’

Verschrikt kijk ik achter me. Het is Sophie, mijn enige leuke collega die net als ik geen idee heeft wat ze aan het doen is.

‘Check je phone’, fluistert ze.

Snel open ik mijn nieuwe telefoon. Een cadeautje van de baas, net als mijn laptop en bonus van €5000 die we aan het eind van het jaar krijgen. Aha, de grootste drie redenen waarom ik hier nog werk...

Moet je iets vertellen. Wijntje doen op de 11^e?

15:10

Ik glimlach. De elfde verdieping is onze favoriete plek in dit godvergeten kale gebouw. Alleen daar vind je een kleine bar verscholen tussen überhippe zitzakken, flirterige schommels en een handjevol millenials die met een laptop op schoot in kleermakerszit op de grond aan het vergaderen zijn. (Die Sophie en ik dan weer keihard uitlachen zodra de eerste van de groep per ongeluk zijn hete koffie over zichzelf heen gooit.)

Spannend. Ik jou ook.

15:10

Aan Sophie kan ik het wel vertellen toch?

Ok. Ik plan een vergadering in.

15:10

Goed meid.

15:10

Pling!

Op mijn scherm verschijnt direct een uitnodiging.

**Spoedvergadering deadline, 15:15, 11^e verdieping Double Tower
Rotterdam**

Genodigden: Sophie Beel en Robin Bauer

Accepteren / Weigeren

Ik klik op accepteren en trek een gekke bek naar Sophie als ik snel mijn laptop dichtklap. Alsof iemand überhaupt gaat checken wat we gaan doen, maar goed, dan staat het in ieder geval in de gedeelde agenda.

‘Zo, heb je je een beetje kunnen voorbereiden?’ vraagt Sophie serieus als ze opstaat en met haar notitieboekje naar mijn tafel komt lopen. ‘We hebben veel te bespreken.’

‘Zeker’, speel ik mee. ‘Ik heb een agenda opgesteld. Ik hoop dat jij ook al jouw punten hebt opgeschreven?’

‘Uiteraard’, zegt Sophie. ‘Uitstekend. Zullen we dan?’

Helemaal in onze rol lopen we achter elkaar de werkkamer uit naar de lift. Ik lach. Kantoortje spelen is het allerleukst met Sophie. Zij heeft echt overal schijt aan. Het eerste wat ze tegen me zei toen ik begon, was dat het ‘bedrijf ruk was en je het voor je ambities niet hoefde te doen, maar dat het wel lekker betaalt en dat je, zolang je af en toe interessante woorden als ‘uitstekend’ en ‘vanzelfsprekend’ laat vallen, altijd goed zit.

En inderdaad: ze had gelijk.

‘Godallemachtig’, zegt Sophie zuchtend als we in de lift staan. ‘Ik wilde

net bijna mijn pen in mijn oog steken. Ik krijg nu al voor de vijfde keer de vraag van Ben wat onze verkoopstrategie ook alweer is. Hij is de directeur, hij heeft het zelf bedacht! En dan vraagt hij het vervolgens weer aan mij? Ik ga nog niet eens over de verkoop. Ik ben coördinator. Ik regel de planning, niet hoe we ons product op de markt gaan brengen. Die man weet echt totaal niet wat hij aan het doen is!’

Ik knik.

Ben is onze baas. Een best aardige, maar iets wereldvreemde man die het wel geinig vond om te investeren in LoveYourSelf, mits hij zelf directeur mocht spelen. En dat doet hij dus, met de nadruk op spelen, want hij is er maar één keer per week en viert de rest van de week vakantie in het buitenland. Af en toe belt of mailt hij hoe het gaat en waarom er nog geen bloedtesten verkocht zijn, om vervolgens zijn hele beklag te doen over de Research & Development-afdeling, omdat zij nog niks af hebben. Wat direct zijn eigen vraag ook weer beantwoordt waarom we niks verkopen, want zover zijn we nog helemaal niet, maar dat snapt hij niet.

‘Ja niet normaal’, beaam ik. ‘Gisteren vroeg Ben me zelfs wat het wachtwoord van zijn werkmail ook alweer was.’

‘Dat meen je niet?’ roept Sophie verbaasd. ‘Zijn eigen e-mail? En dat moet jij weten, omdat...’

‘Geen idee. Waarschijnlijk omdat hij en ik in zijn hoofd hetzelfde geheugen delen.’

‘Ja, want is ook de reden dat je bent aangenomen toch?’

‘Zeker’, antwoord ik. ‘Een geheugentest van alles wat Ben heeft meegemaakt was onderdeel van de sollicitatieprocedure.’

Sophie lacht.

‘Wat een gek is het ook.’

Ping.

Binnen twintig seconden laat de lift ons weten dat we al op de elfde zijn. We werken zelf op de negende, dus we hadden net zo goed de trap kunnen nemen.

‘Liever lui dan moe’, mompelt Sophie als ze me voorgaat de lift uit. Gapend loop ik achter haar aan naar onze favoriete zitzakken in de hoek. De roze is voor Sophie, de gele voor mij.

‘Nou, plof jij alvast neer? Dat kun je wel gebruiken zo te zien...’, zegt Sophie terwijl ze naar mijn open mond kijkt.

‘Ja sorry, beetje moe de laatste tijd’, antwoord ik.

Sophie knikt.

‘Wijntje?’

‘Uhh...’

‘Wat? Niet?’

Verbaasd kijkt ze op me neer, terwijl ik me in mijn zitzak wentel.

‘Neeh, ik moet nog rijden en zo’, verzin ik snel.

Streng en met samengeknepen ogen staart Sophie me aan. Dit is ze duidelijk niet van me gewend. Sinds ik hier werk, houden we minstens één keer per week een zeer belangrijke deadline ~~drink~~vergadering waarin we stiekem één wijntje per persoon (oké, twee) naar achter klokken. En nu doe ik opeens niet mee.

‘Nou gezellig’, zucht Sophie. ‘Dan zuip ik wel in mijn eentje. En wat wil mevrouw dan wel? Colaasje, thee, koffie?’

Het laatste spreekt ze zo vies uit dat ik spontaan in de lach schiet.

‘Een colaasje lijkt me lekker Sooph. En niet zo sippen nu, want ik moet je zo iets vertellen.’

‘Ik jou ook’, zegt Sophie en ze geeft me een knipoog. ‘Zo terug.’

‘Nou vertel’, zegt ze nieuwsgierig als ze twee minuten later onze drankjes overhandigt en zich laat neervallen op haar zitzak. ‘Wat kan er zo belangrijk zijn dat je onze erecode verbreekt op deze treurige donderdag?’

‘Jij eerst’, zeg ik.

‘Tegelijk?’ stelt Sophie voor.

Ik knik. Naast ‘kantoortje spelen’ doen we ook vaak alsof we in een supercoole serie à la Sex and the City spelen en daar past deze setting perfect bij. Plus: ik ben ook wel benieuwd wat zij te vertellen heeft.

‘Oké’, zegt Sophie. ‘Een, twee, drie...’

‘Ik heb een nieuwe baan!’

‘Ik ben zwanger!’

‘Oh my god!’

‘Oh my god!’

‘Ga je ergens anders werken?!’

‘Krijg jij een nieuw kind erbij?!’

Hysterisch gillen we door elkaar heen.

‘Wat een geweldige nieuws!’

‘Wat leuk!’

‘Hoe...?’

‘Wanneer...?’

Tja, zo komen we natuurlijk niet verder.

‘Oké, jij eerst’, zeg ik daarom.

Van de opwinding gooit Sophie haar glas in een keer naar achter.

‘Ah lekker’, zegt ze dan. ‘Nou daar gaat-ie. Kijk, eigenlijk was ik helemaal niet op zoek. Ik bedoel: jij bent echt de leukste collega die ik ooit heb gehad en alleen daarom houd ik het nog uit hier, maar zodra ik thuis ben, zit Ben echt helemaal in mijn hoofd. Zelfs om 23:30 uur stuurt hij me nog drie mailtjes met hoge urgentie wat hij in godsnaam de volgende ochtend tegen de andere aandeelhouders moet zeggen over de verkoop die we niet hebben en nog meer van dat soort wanhoopskreten. En hoewel ik heus wel weet dat ik me daar helemaal niet druk over moet maken en dat hij zelf gewoon niks kan, voel ik me dan toch verantwoordelijk. En dus lig ik de hele nacht te draaien en te woelen of ik hem nou wel of niet moet terug mailen, om er vervolgens de volgende dag achter te komen dat zijn vergadering helemaal niet door is gegaan en hij zich dus ook nergens meer druk over maakt. En dan heb ik het nog niet eens over laatst toen hij me een trut noemde omdat hij zelf het mailtje niet meer kon vinden wat ik op zijn verzoek al vier keer naar hem gestuurd had. Ik bedoel: dat zeg je toch niet tegen je werknemer?’

Ik knik.

Ik zat erbij twee weken geleden en het was ook een behoorlijk gênante situatie. Een zeer verstrooide Ben die Sophie van alles in haar schoenen probeerde te schuiven en haar vervolgens ook nog uitschold, versus de lieve, stoere Sophie die heel erg haar best deed om haar tranen de baas te blijven en zich dapper verzette tegen onze verwarde baas.

‘En nu?’ vraag ik. ‘Waar ga je werken?’

‘Het laboratorium van Erasmus MC. Ik ga de analytische en chemische processen en werktechnieken van de afdeling Oncologie coördineren en innoveren.’

‘Wauw, wat leuk zeg!’ zeg ik zo enthousiast mogelijk.

‘Je hebt geen idee wat dat betekent he?’ vraagt Sophie.

‘Nope, geen flauw idee’, beken ik. ‘Maar het klinkt echt super interessant.’

Sophie haalt sip haar schouders omhoog.

‘Ja, dat is het ook wel. En het verdient ook wel goed, maar toch...’

‘Maar wat is er dan?’ vraag ik hoopvol.

Om heel eerlijk te zijn, vind ik het helemaal niet leuk dat ze een nieuwe baan heeft. Niet dat ik het haar niet gun, maar kom op: wat moet ik nou zonder Sophie? Door haar is dit vreselijke werk nog een beetje draaglijk en bovendien begrijp ik er zonder haar straks helemaal niks meer van...

‘Nou gewoon’, zegt Sophie. ‘Eigenlijk vind ik het werk hier inhoudelijk ook heel leuk. Ik werk hier vanaf het begin en heb zoveel dingen opgezet. Maar toen werd Ben opeens naar voren geschoven als de nieuwe directeur, omdat hij zich thuis verveelde en sindsdien moet ik minstens drie keer per week steeds opnieuw uitleggen waar we mee bezig zijn. Er valt gewoon niet met hem te werken, waardoor ik bijna gedwongen word om ergens anders naartoe te gaan...’

‘Tja, ik wil liever ook niet dat je gaat’, zeg ik. ‘Maar ik snap je wel...’

‘Ach ja, het is maar werk’, zegt Sophie iets opgewekter. ‘Jouw nieuws is ook veel leuker! Vertel... hoever ben je?’

Ik glimlach.

‘Pas drie, vier weken ongeveer. Ik moest het je gewoon vertellen.’

Liefdevol slaat Sophie een arm om mijn schouder.

‘Ik voel me vereerd meid. Gefeliciteerd. Ik zal niks zeggen. Maar hoe voel je je verder?’

‘Thanks. Wel goed. Een beetje moe alleen. Maar ja, hoort erbij he.’

‘Ja? Geen idee. Ik heb geen kinderen.’

‘Ja, bij Jimmy en Memphis had ik het ook in het begin. Gaat vanzelf weer over. Maar met vergaderen en zo moet ik wel een beetje oppassen...’

‘Oh echt? Wat dan? Kun je daar ziek van worden?’

Sophie kijkt me met grote ogen aan.

Ik lach.

‘Ja, dat is heel gevaarlijk. De kans dat ik onder begeleiding van Bens saaie gelul in slaap val, is echt heel groot. Dus als jij me af en toe weer even rechtop kan zetten, zou ik je zeer dankbaar zijn.’

Speels slaat Sophie me met haar notitieboekje op mijn arm.

‘Trut. Daar had je me bijna...’

‘Nou, bijna?’ zeg ik lachend. ‘Drie masters gehaald, maar dat je als zwangere ziek kunt worden van vergaderen, geloof je meteen!’

‘Ja weet ik veel’, zegt Sophie lachend. ‘Ik ben toch nog nooit zwanger geweest.’

‘Gekkerd’, zeg ik terwijl ik opsta om nog een rondje te halen. ‘Wijntje weer?’

‘Uiteraard’, antwoordt Sophie.

‘Vanzelfsprekend’, gniffel ik.

Als we een uur later weer vrolijk (en Sophie licht tipsy) onze werkkamer binnenwandelen, staat mijn minst favoriete collega Aran me al bij mijn bureau op te wachten.

Pff... Wat moet hij nou weer?

‘Robin’, zegt hij met zijn betweterige zeikstem. ‘Ik heb je net weer een rapport doorgestuurd voor de eindredactie. Zie jij tijd om dit nog voor 17:00 uur te doen?’

Zijn deadline was drie dagen geleden. En nu moet ik opeens opschieten?

Geïrriteerd kijk ik op de klok. Het is 16:25 uur. Om stipt 17:00 uur ga ik altijd naar huis. Op zich zou het wel lukken, maar ik heb er gewoon geen zin in. Plus dat hij de helft van mijn correcties toch niet doorvoert, omdat hij het zo wetenschappelijk mogelijk wil houden. Lees: totaal onbegrijpelijk voor de normale lezer. Het gevolg is dus dat ik weer een uur een discussie met hem moet voeren, om vervolgens alsnog aan zijn idiote eisen te voldoen om in ieder geval van zijn gezeik af te zijn.

‘Oei, dat wordt lastig’, antwoord ik terwijl ik demonstratief mijn notitieboekje en laptop op tafel leg. ‘Ik moet eerst nog de punten van de vergadering met Sophie van net uitwerken en ik heb nog wat belangrijke mailtjes open staan. Ik ga er morgen mee aan de slag, goed?’

‘Zo, jij hebt het druk’, zegt hij.

Even staart hij me aan.

Shit, zou hij me doorhebben?

‘Ja, druk, druk’, zeg ik met een glimlach.

En nu je bek houden.

‘Hmm... Nou goed dan. Dan zie ik de correcties morgen wel.’

‘Uiteraard’, antwoord ik. ‘Vanzelfsprekend.’

Terwijl hij naar zijn plek loopt, kijk ik hem met een zuur gezicht na.

Zeikerd.

Vervolgens open ik mijn laptop en ga ik verder waar ik gebleven was op het forum van happyzwanger.nl.

Nu

-vrijdag 29 juni-

‘Kom op Memmie’, zeg ik streng in de caravan die we op een Spaanse camping gehuurd hebben. ‘Trek je sandalen aan en stop met huilen. Anders gaan we niet naar de kermis.’

‘W-w-w-wel!!!’, schreeuwt Memmie die midden in een meltdown zit. Jimmy heeft zojuist het laatste koekje opgegeten en dat werd Memmie net even teveel. En dus ligt hij al vijf minuten in de caravan op de grond te gillen waar hij zich hysterisch heeft laten vallen.

Het is avond en we gaan zo naar de boulevard. Roe staat nog onder de douche, maar gelukkig zijn de jongens ook al klaar en hoeven ze alleen nog even hun sandalen aan te doen. Tenminste, Memmie dan, want Jimmy zit dit keer al keurig helemaal klaar zijn koekje te herkauwen, terwijl hij druk bezig is op de iPad.

Het zweet loopt over mijn rug. Zelfs met de airco aan is het bloedheet in dit hok en ik kan mijn kont amper keren. Ondertussen gaat het gegil van Memmie door merg en been. Ik denk dat ik er straks maar naast ga liggen en net zo hysterisch terug ga gillen. Kijken hoe hij dan reageert.

‘Memmie, voor de laatste keer’, probeer ik. ‘Als jij nu niet ophoudt, blijf ik samen met jou hier en dan gaan papa en Jimmy lekker alleen naar de kermis. Genoeg nu!’

‘Neeeee!’ schreeuwt hij. ‘Stomme mama!’

Tuurlijk, dit komt er wel vloeiend uit?

‘WAAAAH!’

Oké, dit is de grens. Met twee stappen sta ik voor Memmie en sleur hem van de grond. Ondertussen voel ik hoe mijn buik zich aanspant. Niet nu, denk ik.

Als je blijft niet nu.

‘Zo, kom jij maar even mee’, bries ik terwijl ik Memmie naar zijn kleine slaapkamer begeleid. Met moeite krijg ik hem op zijn bed.

‘Ga hier maar zitten totdat je bent afgekoeld. Dag Memmie.’

Onder luid protest sluit ik zijn slaapkamerdeur en loop met mijn hand op mijn buik naar de piepkleine badkamer waar Roël staat te douchen.

‘Mama, ben ik lief?’ vraagt Jimmy die ik onderweg passeer.

Ik zucht en slik de opkomende tranen weg.

‘Ja schat, jij bent lief. Mama wordt gewoon een beetje gek van Memmie.

Ga maar lekker verder op de iPad.’

Vervolgens storm ik de badkamer binnen.

‘Ik trek het niet meer’, zeg ik. ‘Mommie gilt alles bij elkaar, ik ben moe, hij gaat maar door en ik krijg hem niet stil. Ik ben echt een waardeloze moeder.’

Kletsnat opent Roe de douchedeur.

‘Doe nou maar rustig. Ik regel het zo wel. Ga even liggen op bed, dit is voor niemand goed.’

Ik knik. Een traan ontsnapt en rolt over mijn wang.

‘Oké, is goed’, zeg ik vermoeid.

Als ik me op bed laat vallen, begin ik heel hard te huilen. Het is zo overweldigend dat ik er zelf van schrik. Snel pak ik een kussen en houd hem tegen mijn gezicht. Hopelijk dempt dit een beetje het oergeluid wat er uit mij komt, want het laatste wat ik wil, is dat de kinderen me horen. Gelukkig heb ik in ieder geval de slaapkamerdeur dicht gedaan.

Rustig, rustig, zeg ik tegen mezelf, maar ik kan er niks aan doen. Het lijkt wel vanuit mijn tenen te komen. Ondertussen voel ik de vreselijke pijn die als een alarm door mijn lichaam gaat.

Mijn kind is dood. Het is zo zwart. Ik ben zwart. Mijn hart is dood.

Er gaat van alles door me heen en in mijn kussen schreeuw ik het uit.

‘Mama?’

Shit.

‘Mama? Gaat het?’

Snel haal ik het kussen van mijn gezicht en kijk naar het bezorgde gezichtje van Jimmy die voor me staat.

‘Ben je verdrietig?’ vraagt hij met een trillende lip.

Ik veeg mijn tranen weg en kom overeind om hem naar me toe trekken.

‘Ja schat, een beetje’, zeg ik met een krakerige stem. ‘Maar het gaat wel weer hoor.’

‘Komt het door gister?’ vraagt hij.

‘Ja lieverd’, antwoord ik.

Hij knikt en geeft me een stevige knuffel.

‘Ik vind het ook heel erg’, fluistert hij.

De brok in mijn keel is bijna ondraaglijk.

‘Dat weet ik schatje. Was het maar niet gebeurd he?’

‘Ja’, fluistert hij.

Ik schraap mijn keel en haal diep adem. Dan neem ik zijn gezichtje in mijn handen en kijk hem recht aan.

‘Het komt allemaal goed. Dat we verdrietig zijn, is alleen maar goed. Het laat zien dat we het heel erg vinden en dat is oké. Maar we zijn ook lekker op vakantie nu en we gaan er een leuke tijd van maken. Dus kom, laten we even bij je broertje kijken of hij al is afgekoeld.’

‘Ja, allang hoor’, zegt Jimmy wijs. ‘Ik ging eerst bij hem kijken voordat ik naar jou ging, maar hij zit gewoon op de Nintendo DS stiekem een spelletje te doen.’

Ik lach. We noemen Memmie niet voor niks ‘Schijt aan de Overheid’.

‘Oh, is dat zo? Het is me er één...’

Samen lopen we naar de slaapkamer van de jongens. Welgeteld tien stappen.

‘Memmie!’ roep ik als ik de deur opengooi.

Verschrikt gooit Memmie razendsnel de DS onder zijn kussen.

‘Betrap!’

Beteuterd kijkt Memmie me aan. Zal hij gaan huilen of lachen? Ik zie hem nadenken en besluit hem voor te zijn.

‘Een boef ben je!’ zeg ik lachend als ik op zijn bed kom zitten en hem vastpak.

Tegelijk beginnen Jimmy en Memmie te lachen.

Waarschijnlijk opgelucht dat hun labiele moeder weer even normaal is.

‘Moet jij nog iets zeggen tegen mij Memmie?’ vraag ik hem dan met een

streng blik.

'S-s-s-s-sorry!', brengt hij uit.

'Oké. Zand erover', zeg ik.

'W-w-w-welk z-z-zand?'

Ik zucht.

'Laat maar.'

'Lama?' vraagt Jimmy. 'Bedoel je dat dier?'

Ik schud mijn hoofd.

'Nee, het is een uitdrukking. Dat zeg je als je er ergens klaar mee bent.'

'Ah oké', zegt Jimmy die het duidelijk ergens opslaat in zijn hoofd.

Vermoeid sta ik op.

'Gaat het hier?' vraagt Roe die met alleen een handdoekje om ook opeens in de deuropening staat.

'Ja, het is al opgelost', antwoordt Jimmy. 'Hand erover.'

Vragend kijkt Roe me aan.

'Ik reken hem goed', mompelt ik terwijl ik naar de veranda buiten loop.

'Jullie moeten luisteren he naar mama!' hoor ik Roe op de achtergrond streng zeggen. 'Mommie, trek je sandalen aan!'

Plotseling voel ik wat in mijn buik. Snel leg ik mijn hand erop en dan voel ik het nog een keer.

'Roe!' roep ik.

'Ja?!'

Voordat ik het weet, rent Roe naar me toe.

'Wat is er?'

'Ik voelde net wat.'

'Oké, goed toch?'

'Ja', zeg ik met een glimlach. 'Heel goed. Het komt allemaal goed.'

16 weken eerder

-dinsdag 6 maart-

‘Nou meiden, fijn dat we even bij elkaar zitten weer’, begint Ben onze meeting van vandaag. ‘We hebben veel te bespreken en met al dat thuiswerken van jullie zien we elkaar bijna nooit, dus aan de slag!’ Snel kijk ik Sophie vanuit mijn zitzak aan. Dus nu ligt het aan ons dat we geen wekelijkse meeting meer doen? We werken allebei een dag per week thuis...

Sophie ontwijkt mijn blik. Waarschijnlijk om te voorkomen dat we allebei in lachen uitbarsten, want de toon is alweer lekker gezet.

‘Goh Ben, nog lekkere vakanties gehad de afgelopen weken?’ informeert Sophie luchtjes.

Ah, 1-0 voor Sooph!

‘Ja zeker Sophie’, zegt Ben terwijl hij wat verschuift op zijn zitzak. ‘Gambia was prachtig. Heerlijk weer, mooie mensen met van die traditionele kledij en haarbanden in. Het was zeer cultureel verantwoord.’
Tuurlijk. Die is het resort niet af gekomen...

‘Ook nog wat van het binnenland gezien of alleen op het resort gebleven?’ vraagt Sophie die duidelijk hetzelfde denkt.

‘Ja, we zijn een dagje gaan fietsen met een groepje mensen van de golfclub. Nou, wat we toen aantroffen... Heel veel vieze kleine huisjes waar iedereen er maar een beetje bloot bij liep. Het stikte er van het ongedierte. Kutje noga zeg!’

Verschrikt verslik ik me in mijn thee. Zei hij dat nou echt? Vragend kijk ik Sophie aan.

Ja, knikt ze, dat zei hij echt.

‘Maar het zijn prachtige mensen hoor’, gaat Ben verder. ‘Ze hebben allemaal zo’n sterk atletisch lichaam en een mooie donkere huid. Maar goed, dat hoeft ik jou niet te vertellen, toch Robin? Dat weet jij als de beste!’

Vragend kijk ik hem aan. Hoewel mijn oren klapperen van wat er zojuist allemaal uit zijn mond is gekomen, ben ik ergens nog nieuwsgierig ook wat hij met zijn laatste opmerking wil zeggen.

‘Uhm... Wat bedoel je?’ vraag ik.

‘Nou, dat weet je wel toch? Jouw Roël is toch ook van Surinaamse afkomst? En dat is ook al zo’n prachtige atletische kerel. Daarom zeg ik: jij begrijpt wel wat ik bedoel...’

Oh my god.

Met open mond staar ik hem aan.

‘Maar goed, genoeg over mij’, gaat hij zijn relaas rustig verder. ‘Hoe gaat het hier? Waar staan we met LoveYourSelf? Zijn de rapporten van de bloedtesten al af?’

‘Nee’, antwoordt Sophie kort die duidelijk helemaal klaar is met Bens slappe gelul. ‘De deadline van R&D is allang voorbij en zelfs de tweede deadline met uitstel hebben ze niet gehaald. Robin zit al twee weken klaar om zich op de eindredactie te storten, maar ze komen gewoon niet over de brug. En ik...’

‘Belachelijk!’ roept Ben. ‘Hoe kan dat nou? Vorige maand zeiden ze dat ze er bijna waren en dat het slechts een kwestie was van de puntjes op de i. Zit je ze wel genoeg achter hun broek aan Sophie? Want wellicht dat ze denken dat ze makkelijk over je heen kunnen lopen.’

Oh oh, precies het verkeerde wat je tegen Sophie moet zeggen.

Bezorgd kijk ik naar haar gezicht. Yep, die kleurt al rood aan.

‘Nou Ben, als je me even laat uitpraten... Uiteraard zit ik er bovenop. Ik vraag elke dag meerdere keren hoever ze zijn, ik plan meetings, ik heb zelfs een uitgebreid deadlineschema gemaakt met overal iedereen naam erachter. Maar ze vertikken het gewoon. Ze doen wat en wanneer ze dat zelf willen en daar moeten wij ons maar aan aanpassen.’

‘Tsssss, dat kan toch niet?!’ zegt Ben verontwaardigd.

‘Inderdaad’, zeg ik. ‘Dit werkt gewoon niet lekker. En ik denk zelf dat het probleem vooral bij Aran ligt. Hij schrijft de rapporten, maar levert het elke keer veel te laat aan bij mij. En aangezien hij Sophie en mij niet serieus neemt, denk ik dat het ons vooral zou helpen als jij hem als directeur aanspreekt. Dat geeft meer gewicht denk ik.’

Ben knikt en staart dan strak naar buiten. Nieuwsgierig volgen Sophie en ik zijn voorbeeld. We zien niks. Opnieuw kijk ik naar Ben die zijn blik nog steeds naar buiten heeft gericht. Denkt hij na? Is hij met zijn ogen open in

slaap gevallen?

‘Uhm Ben?’ probeert Sophie.

Hij reageert niet.

‘Ahum.’

In de hoop de plotseling ongemakkelijke stilte te doorbreken, schraap ik mijn keel.

Geen resultaat.

Opeens horen we wat trillen. Snel kijken Sophie en ik naar onze telefoons naast ons op de grond, maar wij zijn het niet.

I like the way you work it. No diggity, I got to bag it up, bag it up.

De trillende telefoon blijkt een heuse classic van Blackstreet als ringtone te hebben.

I like the way you work it.

Verbaasd beschouw ik het tafereel tegenover me. Alsof hij uit een trance ontwaakt, springt Ben plotseling uit zijn zitzak en grijpt snel zijn telefoon uit zijn broekzak.

No diggity, I got to bag it up, bag it up. I like the way...

‘Ben Overgraag’, zegt Ben dan op een serieuze toon die ondertussen lijkt te zijn vergeten dat wij middenin een vergadering zitten.

‘Ah Joep!’ zegt hij blij. ‘Hoe gaat het vriend?’

What the fuck? mime ik naar Sophie.

‘Nee tuurlijk jongen, ik kan wel even bellen hoor’, zegt Ben. ‘Ik ben op kantoor, maar vertel...’

Ontspannen neemt hij weer plaats in zijn zitzak en gaat er half bij liggen.

‘Ach, wat zeg je nou? Is je kat kwijt? Sinds wanneer?’

Snuivend van boosheid begint Sophie demonstratief haar spullen in te pakken.

‘Sjeetje, Joepie zeg, dat is echt behoorlijk klote. En heb je al geïnformeerd in de buurt? Bij de burens misschien? Of nee wacht, jouw burens wonen natuurlijk honderd meter verderop he. Hahahaha, tja, dat heb je in ’t Gooi!’ Verward kijk ik van Sophie naar Ben. Wat moet ik doen? Ook mijn tas inpakken en net zo demonstratief met haar onze ‘meeting’ verlaten of toch nog even blijven zitten om zoveel mogelijk van deze idiote scène in me op te slaan, zodat ik het thuis zo goed mogelijk na kan doen? Dit gelooft toch niemand...

‘Kom op Robin’, sist Sophie terwijl ze uit haar zitzak opstaat. ‘We hebben meer te doen.’

‘...Maar hoe oud was Karelje ook alweer?’ gaat Ben verder alsof wij allang niet meer met hem in ‘de meetingkring’ zitten zoals Ben het altijd noemt.

Dwingend kijkt Sophie me aan.

‘Oké, vooruit’, zeg ik nog steeds een beetje twijfelend.

Is het toch niet een beetje onbeleefd om zomaar weg te gaan?

‘...Nee! Dat meen je niet!’ schreeuwt Ben in zijn telefoon. ‘Ook dat nog! Maar één advies van je oudste vriend: laat je niet kaalplukken he door dat ordinaire mens. Ik weet de perfecte advocaat die een vriendje van mij laatst ook heel goed geholpen heeft...’

‘Robin!’ briest Sophie die inmiddels paars aangelopen is. ‘Kòm je?!’

‘Jaja’, mompel ik.

Pff... Had ik dit maar kunnen filmen.

Snel pak ik mijn notitieboek en klap mijn laptop dicht. Dan probeer ik me met moeite uit mijn zitzak te werken, maar helaas zonder succes. Hoe doet Sophie dat altijd zo snel?

Oké, benen naar links en in één vloeiende beweging omhoog. 1, 2, hup.

Boem, voordat ik het weet, zak ik weer naar achter.

Nog een keer. Benen naar rechts, lichaam in één vloeiende beweging omhoog en go!

Bam, daar ga ik weer.

Shit. Zoekend kijk ik om me heen. Aan het einde van de gang zie ik nog net Sophie de hoek omgaan.

‘Sophie!’ fluister ik zacht.

Helaas, ze hoort me niet meer. Koortsachtig denk ik na. Wat nou als ik me omdraai en op handen en voeten vanuit mijn zitzak opsta? Dat moet lukken toch? Snel leg ik mijn laptop, telefoon en notitieboek op de grond en begin met de draai.

‘...Oh Joep, wacht een seconde’, zegt Ben die plotseling recht tegen mijn derrière aankijkt. ‘Even wat zeggen tegen Dinges en Dinges.’

Razendsnel druk ik mezelf vanuit de zitzak op. Godzijdank kan ik dit keer wel mijn evenwicht houden.

‘Ah, Sophie is al weg zie ik’, zegt Ben. ‘Nou Robin, dan maar even tegen jou. Uhm... goede vergadering. Duidelijke punten van jou. Helemaal terecht. Handel jij het even af met Aran? Gewoon zeggen dat hij zijn deadline moet halen, oké? Nou, dag, dag!’

Voordat ik het weet, wendt hij zijn blik weer af en richt zich opnieuw tot

zijn ‘vrind’ aan de telefoon.

‘Ja, ben ik weer. Even die meiden aan het werk zetten. Wat zeg je? Ja, wel oké. Ze hebben nog veel sturing nodig, maar goed, daar ben ik voor he? In ieder geval, ga verder...’

Wauw. Dat is alles wat ik kan zeggen. Wauw.

Ondertussen voel ik mijn telefoon trillen. Afwezig open ik mijn app.

Ben op de plee op de 20e.

12:32

Met gefronste wenkbrauwen lees ik het appje van Sophie. Wat doet ze nou weer op de wc op de twintigste verdieping?

Oke, ik kom eraan.

12:32

Met mijn laptop en notitieboek onder mijn arm pak ik de lift naar de 20^e. Eenmaal in het toilet is Sophie nergens te bekennen.

‘Psst... Sooph?’ zeg ik voorzichtig.

Sniffend ruik ik met mijn neus in de ruimte. Een bekende geur bereikt mijn reukorgaan. Het zal toch niet...

‘Ik zit hier’, zegt Sophie met een uitgebluste stem. ‘Helemaal achteraan.’ Glimlachend kijk ik naar de achterste wc. Een lichte rookwalm zweeft zachtjes naar boven.

‘Chickie, wat ben je nou allemaal aan het doen?’ zeg ik als ik in de deuropening ga staan en Sophie een trekje van een sigaret zie nemen. ‘Je bent al vijf weken gestopt!’

‘Ach ja’, zegt Sophie. ‘Het was dit of mijn kop doorspoelen in de wc...’

‘Is het zo erg?’ vraag ik.

‘Ja, zo erg is het’, antwoordt Sophie. ‘Ik krijg echt de kriebels van Ben.

Wat een vreselijke man.'

'Wacht even', zeg ik. 'Ik moet plassen.'

'Ga je gang', zegt Sophie terwijl ze nog een trekje van haar sigaret neemt. 'Ik ga nergens heen.'

Snel open ik het hokje naast haar en trek mijn broek naar beneden.

'Heerlijk, dat lucht op', zeg ik als ik de straal voel lopen.

Ondertussen pak ik alvast wat wc-papier.

'Ja, dat zal best', zegt Sophie. 'Moet je veel plassen nu je zwanger bent? Ik las laatst zoiets raar, een zwangere vrouw in Amerika had een of andere ziekte waarbij ze zoveel...'

Ik luister maar half en staar ondertussen naar de grote rode vlek op het opgevouwen papier waar ik me net mee heb afgeveegd.

Shit.

Snel pak ik een nieuw stukje papier en veeg opnieuw. Nog meer rood met zelfs een klein stolsel.

Wat is dit?

Voor de derde keer pak ik een stukje papier en veeg weer. Gelukkig zit hier minder aan.

Koortsachtig denk ik na.

Is het een innestelingsbloeding? Maar die is toch nooit helderrood met stolsels? En bovendien: twee weken geleden had ik ook een dag 'roze verlies' met afvegen waarvan ik dacht dat het een innesteling was. Dat klopte ook precies met de berekening van die digitale test, dus waar komt dit bloed dan vandaan?

'Joehoe Robin! Ben je daar nog?' roept Sophie.

'He?' zeg ik afwezig terwijl ik me nog een laatste keer afveeg. Eindelijk blijft het papiertje gewoon wit.

'Ja, ik ben er nog', zeg ik dan opgelucht en ik trek mijn broek weer omhoog. 'Sorry, wat zei je allemaal?'

'Ach, laat maar zitten', antwoordt Sophie als ik het wc-hokje uitkom en mijn handen was.

Langzaam neemt ze een laatste trek van haar sigaret en wipt dan de afgezogen peuk met haar vingers in het toilet.

'Drankje op de 11e?' vraagt ze.

'Goed idee', zeg ik.

Nu

-vrijdag 29 juni-

‘Mama, mogen we het liedje van die ‘schitterende clown’?’ vraagt Jimmy als ik met moeite in onze huurauto plaatsneem. Ik probeer het zo voorzichtig mogelijk te doen, bang om iets te breken, alsof ik een fragiele vaas in mijn handen heb.

Ik zucht.

‘Even wachten Jimmy’, hijg ik een beetje. ‘Ik ben me nog aan het installeren.’

‘Wat is er?’ vraagt Roe als hij onze caravandeur op slot draait en de jongens ook de auto in helpt.

Ik trek aan mijn gordel en laat hem gecontroleerd langs mijn buik glijden om hem vervolgens vast te klikken.

‘Mama?’ probeert Jimmy nog een keer. ‘Mag het?’

‘Hee hallo’, zegt Roe tegen Jimmy. ‘Ik vroeg je iets. Praat tegen mij.’

Ik leg mijn hand op mijn buik en probeer de steek die ik voel opkomen weg te masseren.

‘Ze willen *Bittere Clown* luisteren van Schobbejak’, zeg ik.

‘Jaaa Sch-sch-schobbejak!’ roept Memmie enthousiast.

‘Jullie wachten maar even’, zegt Roe. ‘Hup, eerst gordels om.’

‘Ja, maar mag het dan daarna?’ gaat Jimmy door.

Terwijl ik over mijn buik wrijf, rolt er een traan over mijn wang.

Langzaam voel ik de steek weer wegebber.

‘Wat zeg ik nou?’ zegt Roe. ‘Luisteren! Eerst jullie gordel om. We rijden nog niet eens!’

‘Ja maar...’

‘Niks ja maar, gewoon stil nu!’

Ik hoor hoe Roe zijn geduld begint te verliezen, maar ik heb geen kracht om hem bij te staan.

‘Maar mama!’

‘Laat mama!’ verheft Roe zijn stem. ‘Vanaf nu vragen jullie alles aan mij, maar pas als ik zeg wanneer.’

Boos gooit hij de achterdeur dicht en gaat met een gespannen gezicht achter het stuur zitten.

1, 2, 3, 4, 5...

Terwijl ik moe toekijk hoe hij zich met een diepe zucht weer herpakt, start hij de auto.

‘Waar naartoe?’ vraagt hij als hij me even aankijkt.

Ik doe mijn best om niet verdrietig te kijken. Waarschijnlijk zonder succes, want hij legt zijn hand op mijn been en mompelt iets over dat het wel goed komt.

‘Naar de kermis in Platja D’Aro’, antwoord ik. ‘Ik heb de navigatie al ingesteld.’

Hij knikt.

‘Oké, op naar de kermis.’

In een slakkengang rijdt hij behendig door de nauwe straatjes van de camping op weg naar de slagbomen van de uitgang. Als we onderweg een vrolijk gezin met twee grotere kinderen en een baby in een kinderwagen passeren, gaat er een rilling door mijn lijf. Zullen wij er ooit ook zo bij lopen?

‘Mag het nu?’ piept Jimmy.

Oh god, ik was de radio allang weer vergeten.

‘Nee, geen Schobbejak’, zegt Roe resoluut. ‘Dat is niet voor kinderen.’

Verbaasd kijk ik hem aan. Nu is het opeens niet voor kinderen? Hij draait die rapper altijd als hij met de jongens is...

‘M-m-m-maar wij willen Sch-sch-schobbejak!’ roept Memmie uit.

Blijkbaar ben ik niet de enige die in de war is van Roes plotselinge ommekeer.

‘Nouuuuu papaa! Waarom mogen we opeens niet meer naar Schobbejak luisteren?’ doet Jimmy er een schepje bovenop.

Woedend zetten ze het allebei op een schreeuwen. Roe kijkt strak naar de weg en geeft geen krimp.

‘Rustig, rustig’, zeg ik in een poging om de boel te sussen. ‘We doen wel

een ander liedje aan.'

'Neeeeeee!' schreeuwen ze in koor waarna ze verder gaan met hun gebrul. Opnieuw probeer ik oogcontact met Roe te maken, maar het lijkt niet mogelijk. Alsof hij in trance in zijn eigen wereld zit...

Ik pak zijn hand en knijp erin. Terwijl hij door zijn zonnebril voor zich uitkijkt, zie ik een kleine trilling op zijn lippen. Opeens beseft ik hoe erg hij er zelf ook doorheen zit. Ondertussen voel ik hoe het gegil op de achterbank een alarm in mijn hoofd laat afgaan. Het gaat door merg en been en ik sta bijna op ontploffen.

'OKE STILLLLL!', schreeuw ik dan. 'Jullie je zin!'

Snel open ik mijn telefoon en zet de aanleiding voor de zoveelste crisis aan. Schobbejak neemt het van mij over.

'Schobbejak!

Wielie...

Eh, eh...

Ik ben die bittere clown

Kom niet in mijn town

Ik veeg je op en gooi je weg,

Net als je vieze kech

Wijven willen mij, biebiemboembam,

Ja Schobbejak willen zij

Biebiemboembam!'

Vrolijk zingen Jimmy en Memmie mee. Yep, totaal niet geschikt voor tere kinderoortjes. Maar goed, als ze het al bijna helemaal op hun eigen manier kunnen meezingen, zijn we toch al te laat. Kan er ook nog wel bij.

Eén verloren kind en twee verpest. Goed bezig, Robin.

16 weken eerder

-donderdag 8 maart-

Lichtelijk zenuwachtig neem ik plaats in de wachtkamer van de verloskundige. We hebben de eerste echo en Roe is er nog niet. Hij komt rechtstreeks uit zijn werk en appte net dat hij er bijna is.

Ik kijk om me heen. Aan de muur hangen tientallen geboortekaartjes. Sophie, Daan, Sem, Liv; lekker origineel denk ik als naar de namen kijk. Zuchtend denk ik terug aan het gesprek dat ik vanmiddag met Roxan heb gevoerd.

‘Het komt vast wel goed Robin’, zei ze zo opgewekt mogelijk. ‘En als er toch niks meer zit, dan moest het gewoon zo zijn.’

In shock keek ik haar aan.

‘Denk jij dat het niet goed zit dan?’ vroeg ik snel.

Ze schudde haar hoofd.

‘Dat zeg ik niet. Maar ik wil wel dat je een beetje voorbereid bent. Het is toch vreemd allemaal met dat bloedverlies en zo...’

Ik knikte.

Het feit is dat ik na die ene middag op het toilet met Sophie nog veel meer bloed ben verloren. Elke keer stopte het weer na een uur, maar bij elkaar zijn het wel drie dagen geweest dat ik op de wc steeds onaangenaam verrast werd met bloed op mijn wc-papier. En de laatste keer veegde ik ook nog een groot stolsel weg. Was het het vruchtje? Ongerust belde ik voor de derde keer de verloskundige, maar eigenlijk bleef ze alleen maar herhalen wat ze al eerder had gezegd. Ja, het kon een miskraam zijn, maar de kans was net zo groot dat het gewoon een onschuldige bloeding was. Mijn baarmoeder is nou eenmaal meer doorbloed, omdat ik al twee keer eerder zwanger ben geweest. 50/50 dus.

‘En hoe lullig het ook is, we kunnen alleen maar afwachten tot de eerste echo’, zei ze.

Dus nu zit ik hier. Op van de zenuwen wachtend op het antwoord of ik nog zwanger ben of niet.

‘Robin?’

Eén van de verloskundigen die ik nog ken van mijn zwangerschap van Memmie roept me vanuit de deuropening van haar onderzoekskamer.

‘Robin Bauer?’

Langzaam sta ik op.

Shit, Roe is er nog niet. Ik durf niet alleen.

‘Heb je al geplast?’ vraagt de verloskundige vriendelijk.

‘Nee sorry, vergeten’, antwoord ik. ‘En mijn vriend is er ook nog niet.’

‘Geen probleem. Ik wacht hem hier wel op. Ga jij maar eerst even naar de wc.’

Ik knik.

Oké, ik kan dit. Gewoon plassen en dan alles over me heen laten komen. Waarschijnlijk krijg ik een zwart scherm en is er geen vruchtje meer te zien, maar dat geeft niet. Het was ook een beetje te mooi om waar te zijn, in één keer raak.

Als ik klaar ben, loop ik met mijn jas om mijn arm de onderzoekskamer binnen.

Thank god, Roe zit er al.

‘Hoi schat’, zeg ik opgelucht.

‘Hoi. Gaat het goed?’

Vragend kijkt hij me aan. In de auto had ik hem nog even snel geappt dat ik er toch een beetje een slecht gevoel over had. Alsof ik hem zo alvast de kans gaf om zich voor te bereiden.

‘Jawel’, zeg ik luchtig. ‘Beetje zenuwachtig.’

Hij knikt.

‘Ik ook.’

‘Nou, dat begrijp ik wel hoor’, mengt de verloskundige zich in het gesprek. ‘Ik begreep van mijn collega met wie je een paar keer hebt gebeld dat je wat bloed hebt verloren?’

Ik knik en hang mijn jas over de stoel naast Roe.

‘Ja, drie keer. En de laatste keer zat er een groot stolsel bij.’

‘Hmm, oké’, zegt ze. ‘Nou, laten we maar even gaan kijken. Zou je je broek en onderbroek even uit willen doen? We doen voor nu een inwendige echo, omdat je waarschijnlijk nog niet zover bent.’

‘Prima’, zeg ik.

Terwijl ik me voor de ogen van Roe en de verloskundige uitkleed en met blote billen op de onderzoekstafel ga zitten, voel ik me toch een beetje ongemakkelijk. Heel charmant zo met alleen mijn knalroze rokken nog aan...

‘Oké, ga lekker liggen, met je billen zoveel mogelijk naar voren’, zegt de verloskundige.

Ondertussen pakt ze een lange staaf waar ze in een vloeiende beweging een soort condoom overheen drapeert en wat gel opspuit.

Ready for action...

‘Ik ga je nu even aanraken en breng de kop van de echo dan bij je naar binnen.’

‘Oké’, zeg ik terwijl Roe mijn hand pakt.

Daar gaan we dan. Slecht nieuws in 1, 2, 3, 4...

‘Kijk, dat ziet er mooi uit’, zegt de verloskundige als ze binnen is en er op het scherm voor mij een groot zwart gat verschijnt. ‘Dat is je baarmoeder. Nu even kijken waar de vrucht zich bevindt...’

Met grote ogen kijk ik mee. Hoewel mijn hersenen het in een mum van een seconde al geregistreerd hebben, kan ik het niet direct plaatsen.

‘Ik zie hier iets...’ zegt de verloskundige.

‘...en daar?!’ vraag ik ongelovig.

Met een bonzend hart staar ik naar de twee rondjes op het scherm. Eentje boven en eentje beneden.

‘Zijn het er nou twee?!’

Snel beweegt de verloskundige heen en weer in mijn baarmoeder.

‘Inderdaad’, zegt ze dan. ‘Het zijn er twee!’

Verbaasd kijk ik naar Roe. Hij kijkt in shock naar de twee rondjes die de verloskundige op het scherm aanwijst.

‘Als ik het zo op het eerste oog moet beoordelen, zou ik zeggen dat het een eeneiige tweeling is’, gaat de verloskundige verder.

Ik kijk opnieuw met haar mee naar het scherm. Ondertussen zoomt ze in op het rondje onderin.

‘Roe, een eeneiige tweeling!’ roep ik uit. ‘Wat leuk!’

Glunderend kijk ik zijn kant op, maar hij kijkt me nog steeds niet aan.

‘Nou, om heel eerlijk te zijn: een twee-eiige tweeling zou beter zijn hoor’, zegt de verloskundige. ‘Een eeneiige tweelingzwangerschap kan zeer complex zijn met een grote kans op complicaties.’

Oh.

‘Bovendien heb je een iets grotere kans op een miskraam, ook omdat dit al je derde zwangerschap is.’

Oh.

‘En ik zie nog geen kloppende hartjes. Als ik de vruchtjes opmeet, zou ik zeggen dat je rond de 5 weken en 3 dagen bent. Dat is precies het termijn waarop de hartjes gaan kloppen. Eigenlijk kan het dus nog steeds alle kanten opgaan.’

Oh.

‘Sorry meis, ik wou dat je wat meer gerust kon stellen. Laten we voor volgende week een nieuwe echo plannen. De hartjes moeten dan echt kloppen, anders is het helaas foute boel.’

Oh.

Vier keer shit.

Terwijl de verloskundige de staaf weer uit mijn baarmoeder haalt, geeft ze me een papiertje om me schoon te vegen.

‘Hebben jullie misschien nog vragen?’

Verward kom ik omhoog.

Vragen? Ja, ik heb er wel honderd, maar waarschijnlijk geen enkele vraag waar zij antwoord op kan geven.

‘Is dit erfelijk?’ hoor ik Roe vragen als ik van de tafel spring en mijn onderbroek pak.

De verloskundige schudt haar hoofd.

‘Nee, een eeneiige tweeling is niet erfelijk. Eigenlijk is het gewoon een foutje van de natuur, want het eitje is zichzelf gaan delen. Hierdoor krijg je twee identieke eitjes, waardoor de baby’s dus precies op elkaar lijken. Een twee-eiige tweeling is wel erfelijk. Hierbij komen er tijdens de eisprong twee eitjes vrij die altijd tegelijk worden bevrucht. Hierdoor kun je dus zowel een jongen als een meisje krijgen, terwijl je bij een eeneiige tweeling alleen of twee jongens of twee meisjes krijgt.’

Twee meisjes! denk ik dromerig. Dat is wat ik altijd al wilde!

‘Maar een eeneiige tweeling is dus complexer?’ vraagt Roe door.

‘Ja’, antwoordt de verloskundige. ‘Ze delen één placenta en soms ook één vruchtzak. Nu lijkt het erop dat deze baby’s allebei hun eigen vruchtzak hebben, wat gunstig is. Hierdoor heb je minder kans op een gedeelde bloedsomloop wat ook weer gevaarlijk kan zijn en dan vooral...’

Ik luister maar half. Terwijl ik de gulf van mijn skinny jeans dichtrits,

geniet ik van het plotselinge visioen van twee meisjes in schattige jurkjes dat in mijn hoofd opdoemt.

Please, laat het meisjes zijn!

‘Maar goed. Laten we niet teveel op de zaken vooruitlopen’, besluit de verloskundige. ‘We wachten eerst de echo van volgende week af en als die goed is, verwijs ik jullie door naar het ziekenhuis.’

‘Het ziekenhuis?’ vraag ik.

‘Ja, meerlingzwangerschappen worden altijd overgedragen aan het ziekenhuis’, antwoordt ze. ‘Met het oog op complicaties en zo.’

Ik begrijp het. Oké, we hebben meer kans op complicaties en nee, de hartjes klopten nog niet, maar mogen we even blij zijn dat we niet één, maar twee baby’s verwachten? Dat is toch een wonder?

‘Volgende week dinsdag om 9 uur?’ informeert de verloskundige die inmiddels achter haar computer is gaan zitten.

‘Prima’, zeggen Roe en ik tegelijk.

‘Top! Dan zie ik jullie volgende week’, zegt de verloskundige. ‘En niet te veel zorgen maken he? We kunnen alleen maar afwachten.’

‘Zullen we doen’, zeg ik opgewekt. ‘Doeg!’

Eenmaal buiten pak ik blij Roes hand als we naar onze auto’s lopen.

‘Oh my god Roe, een tweeling! We krijgen gewoon twee baby’s erbij!’ Van opwinding geef ik een knijpje in zijn hand.

‘Ja...’ zegt Roe alleen.

Ik kijk hem aan. Zijn gezicht staat helemaal niet zo vrolijk als de mijne.

‘Maar ben je er niet blij mee dan?’

‘Natuurlijk wel, maar je hoorde toch wat ze zei? Een complexe zwangerschap, meer kans op complicaties. Het is nou niet echt een rooskleurig vooruitzicht te noemen.’

‘Ach’, zeg ik terwijl ik zijn zorgen wegwijs. ‘Dat moet ze er gewoon allemaal bij zeggen. Zal heus wel meevallen. Ik bedoel: weet je hoe groot de kans is dat je op een spontane manier, dus zonder IVF ofzo, zwanger wordt van een eeneiige tweeling?’

‘Nou?’ vraagt Roe. ‘Hoeveel?’

‘Interessant dat je dat je vraagt Roël’, zeg ik melig. ‘Toevallig heb ik daar vorig jaar een artikel over geschreven en uit onderzoek is gebleken dat ongeveer 1 op de 100 zwangerschappen tot een tweeling leidt en daarvan is maar een derde eeneiig. Nu ben ik niet zo heel goed in het berekenen van

kansen, maar hiervan weet ik wel dat het heel weinig is. Dus dat uitgerekend wij nu een eeneiige tweeling krijgen, moet wel iets betekenen toch? Dit is gewoon voorbestemd.'

'Jaja', zegt Roe als hij me naar mijn auto begeleidt. 'Hun hartjes kloppen nog niet eens, dus ik moet het eerst maar eens zien. Ik wil gewoon nog niet zo enthousiast zijn.'

'Dat snap ik, maar het komt heus wel goed', zeg ik als ik mijn auto open en instap. 'Vertrouw mij nou maar.'

'We zien wel', zegt Roe. 'Zie je thuis.'

Terwijl hij naar zijn eigen auto loopt, kijk ik hem na.

Arme Roe. Zo overdonderd door het nieuws dat hij niet zo goed weet wat hij ermee moet. Zelf kan ik het ook niet echt geloven, maar nu ik die twee piepkleine rondjes heb gezien, wil ik dat ze allebei komen ook.

Ik start mijn auto en bel Roxan.

'Ja, zeg het maar schat', zegt ze direct als ze opneemt. 'Is het niet goed? We zijn er voor je. Mama is hier nu ook met Jimmy en Memmie. Ze zijn nu boven aan het spelen, dus ze horen niks, maar we vangen je op. Het...'

'Het zijn er twee!' roep ik uit.

'Watttt?!' zegt Roxan ongelovig. 'Twee?!'

'Twee wat?' hoor ik mijn moeder op de achtergrond zeggen. 'Twee baby's?!'

'Wacht, ik zet je even op luidspreker', zegt Roxan.

'Jezus, een tweeling!' gaat mijn moeder door. 'Is het twee-eiig of eeneiig? Vraag even Roxan!'

'Ja wacht mam, ik probeer dat ding op luidspreker te zetten. Robin, hoor je me nog?'

'Ja', zeg ik. 'Maar wel ver weg. Ik hoor mama op de achtergrond.'

'Oké wacht nog even', zegt Roxan opnieuw. 'Hoor je me nu beter?'

Haar stem klinkt alsof ze van de andere kant van de wereld belt en ze voor de grap nog eens extra fluistert, maar daar heb ik nu geen tijd voor.

'Ja prima!' lieg ik.

'Jeetje Robin, een tweeling', hoor ik ver weg.

(Gemompel.)

'Wat zeg je?' vraag ik.

'Hoe... je?'

'Hoe ik me voel?'

'Ja.'

‘Goed. Blij. Kan het niet geloven.’

‘Nee. .... moet ..... ik .....Roël ..... of wel?’

‘Wat??’

(Stilte.)

‘Hallo Rox, ben je er nog?’

(Stilte.)

Godsamme. Wat een topgesprek dit.

‘IK ZEI: WAT VINDT ROE ERVAN?’ schreeuwt Roxan dan opeens in de telefoon.

‘Kolere’, zeg ik. ‘Je hoeft niet zo te schreeuwen.’

Ze lacht.

‘Ja sorry, dacht dat je me niet hoorde. Ik had mijn geluid op zijn laagst.’

‘Slome.’

‘Maar goed, wat vindt Roe ervan?’

‘Tja’, zeg ik. ‘Hij is nog een beetje in shock geloof ik. Vooral bezig met wat er allemaal mis kan gaan. Volgens de verloskundige is er veel meer kans op complicaties, ook omdat ze waarschijnlijk eeneiig zijn.’

‘Eeneiig?!’ vraagt mijn moeder. ‘Wat leuk! Dan lijken ze precies op elkaar!’

‘Ja, dat vond ik dus ook leuk’, zeg ik. ‘Maar Roe is volgens mij nog niet zo enthousiast.’

‘Ach, dat komt vanzelf wel’, zegt Roxan. ‘Het is gewoon even wennen.’

‘Ja voor mij ook hoor’, geef ik toe. ‘Ik denk nu ook wel: kunnen we dit wel, een tweeling erbij? Financieel ook en zo.’

‘Tuurlijk!’ zegt mijn moeder stellig. ‘Er kan altijd wel een extra mondje bij. En hoe leuk zou het zijn als het meisjes zijn?’

‘Jaaaa, dat dacht ik ook al’, zeg ik blij. ‘Ik droomde al meteen weg.’

‘Wedden dat je dochters krijgt’, zegt mijn zus. ‘Dit moest gewoon zo zijn.’

Ik lach.

‘Dat zei ik ook al tegen Roe. Maar goed, we moeten even de echo van volgende week afwachten. Ik kom er nu aan om de jongens op te halen. Tot zo!’

Nu

-vrijdag 29 juni-

‘Oké, ogen dicht en handen naar voren’, zeg ik zo opgewekt mogelijk tegen de jongens. We zijn net uitgestapt op het parkeerterrein achter de kermis in Platja D’Aro en Roe staat te stoeien met de buggy die niet opengaat. Jimmy en Memmie zijn door het dolle heen. Onderweg passeerden we al de gigantische kermis en nu zijn ze niet meer te houden. Als echte partycrashers bespreken ze al springend hun strategie.

‘We gaan eerst naar de botsauto’s en dan naar die bootjes, oké Memmie?’ zegt Jimmy die duidelijk de leiding neemt.

‘J-j-ja en ik w-w-w-wil een ssssss-sssss-sui-ssss-suikerspin!’ brengt Memmie uit.

Ik zucht. Ze horen me nog niet eens.

‘Joehoe jongens!’ zeg ik wat harder. ‘Ik heb wat voor jullie! Verrassing!’

‘Godverdomme, klote ding!’ schreeuwt Roe ondertussen op de achtergrond en hij trekt aan de stang van de buggy.

‘Ooh, papa zei godverdomme!’, zegt Jimmy.

‘Godverdomme, godverdomme!’, doet Memmie gezellig mee.

Waarom heeft hij met lelijke woorden toch geen enkel probleem?

‘Ssst...’ zeg ik snel. ‘Godverdomme gaan we niet zeggen. Ook papa niet...’ Ik kijk naar Roe. Het zweet loopt over zijn voorhoofd en ik zie dat hij het zwaar heeft.

‘Laat dat ding lekker in de auto’, zeg ik snel. ‘Memmie kan heus wel even zelf lopen, toch Mem?’

Memmie knikt plechtig.

‘J-j-ja, want i-i-i-ik ben-n-n-n een gr-gr-gr-gro-gro-grote meid!’

‘Nee schat’, zeg ik. ‘Je bent een grote jongen. Een grote meid ben je als je

een meisje bent.'

'Dat heeft hij van de crèche', zegt Jimmy wijs. 'Dat zegt zijn juf altijd tegen zijn vriendinnetje Rosa.'

'Ah, dat verklaart een hoop', mompel ik terwijl Roe de buggy weer in de kofferbak gooit.

Wat ziet hij er moe uit. Konden we maar even gaan liggen. Maar goed, dat gaat niet. We moeten door.

'Oké, jongens... Willen jullie nog jullie verrassing?' probeer ik opnieuw.

'Jaaaa', schreeuwen ze in koor.

'Nou, snel ogen dicht en handen naar voren!'

Giechelend doen ze wat ik zeg en snel pak ik twee briefjes van tien euro uit mijn portemonnee die ik in hun kleine handjes leg.

'Ja, open ze maar!' zeg ik dan.

'Wauw! Zoveel geld!' roept Jimmy die verwonderd zijn briefje bekijkt. 'We zijn rijk!'

'Jeeej!' doet Memmie met hem mee. 'Ik b-b-ben r-r-r-rijk!'

Glimlachend kijk ik naar Roe. Met waterige ogen lacht hij trots naar de jongens.

'Zeker', zeg ik tegen Jimmy en Memmie. 'En dit mogen jullie allemaal opmaken op de kermis. Dus kom op, laten we gaan!'

